

Забидий / ВАҲИЙНИНГ БОШЛАНИШИ КИТОБИ / 1902-ҳадис

1902/5652 – عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ قَالَ لِبَعْضِ أَصْحَابِهِ: أَلَا أُرِيكَ امْرَأَةً مِنْ أَهْلِ الْجَنَّةِ؟ قَالَ: بَلَى. قَالَ: هَذِهِ الْمَرْأَةُ السُّودَاءُ، أَنْتِ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَتْ: إِنِّي أُصْرَعُ، وَإِنِّي أَتَكَشَّفُ، فَادْعُ اللَّهَ لِي، قَالَ: «إِنْ شِئْتَ صَبَرْتِ وَلَكِ الْجَنَّةُ، وَإِنْ شِئْتَ دَعَوْتُ اللَّهَ أَنْ يُعَافِيكَ». فَقَالَتْ: أَصْبِرُ، فَقَالَتْ: إِنِّي أَتَكَشَّفُ، فَادْعُ اللَّهَ أَنْ لَا أَتَكَشَّفَ؛ فَدَعَا لَهَا.

1902.5652. Ато ибн Абу Рабоҳ сўзлаб берди:

«Ибн Аббос менга: «Сенга жаннат аҳлидан бўлган бир аёлни кўрсатайми?» деди. «Ҳа, албатта», дедим. У шундай деди: «Манави қора хотин. У Набий соллаллоху алайҳи васалламнинг хузурларига келиб, «Мени тутқаноқ тутади, шунда у ёқ-бу ёғим очилиб кетади, Аллоҳга менинг ҳақимда дуо қилинг», деди. У зот: «Агар хоҳласанг, сабр қиласан ва сенга жаннат бўлади. Хоҳласанг, сенга офият беришини сўраб Аллоҳга дуо қиламан», дедилар. Шунда у: «Сабр қиламан. Лекин у ёқ-бу ёғим очилиб кетади-да. Бўлмаса Аллоҳга дуо қилинг, у ёқ-бу ёғим очилиб кетмасин», деди. Шунда у зот унинг ҳаққига дуо қилдилар».

Изоҳ: Бу набавий тасарруф ўша аёлга хос бўлиб, бошқа ўринда кузатилмайди. Бинобарин, бу ҳадисдан даволаниш, касалдан қутулиш чораларини кўриш ўринсиз деган хулоса чиқмайди. «Даволанинглари, зеро, Аллоҳ қайси касални туширган бўлса, шифоси билан туширган», «Қариликдан бошқа дарднинг давоси бор», деган маънодаги ҳадислар умумий қоида ҳисобланади. Юқоридаги ҳадисдаги ҳолатлар маълум ҳикматлар тақозосига кўра айрим кишиларга хоссатан кўрилган чора сифатида қабул қилинади.

HADIS.ISLOM.UZ
NUBUVVAT MARVARIDLARI